Door fasen van bewustzijn naar identificatie met je ware zelf

12 februari 1971
lezing 189

"Groeten en zegeningen stromen uit naar jullie allemaal hier, met een grootse en prachtige spirituele kracht. In de mate waarin jullie je met je hart en geest er echt voor openen, kunnen jullie deze kracht gebruiken en in je opnemen.

In de lezing van vandaag wil ik het opnieuw over bewustzijn hebben maar dan vanuit een ander, nieuw gezichtspunt[1]. Want veel vrienden die bij dit werk zijn betrokken zijn nu klaar om gebruik van deze speciale lezing te maken; in feite hebben ze hem hard nodig om wat ze zich tot nu toe op hun pad hebben verworven te consolideren. Het gaat hierbij in de eerste plaats om de identificatie met jezelf[2] waarover we in het verleden natuurlijk hebben gesproken maar waarop we nu, gezien de vooruitgang die jullie sindsdien hebben gemaakt, dieper en grondiger en op een begrijpelijker manier kunnen ingaan.

Het is voor de mens misschien moeilijk te begrijpen dat *bewustzijn het hele universum, de hele schepping doordringt*. Het is eenvoudigweg niet van het bestaan van een persoon afhankelijk en wordt niet door een persoon of door de personificatie van een entiteit bepaald. Het doordringt alles wat bestaat. De menselijke geest is erop ingesteld om te denken dat bewustzijn uitsluitend een nevenproduct van de persoonlijkheid is, dat het alleen in de menselijke vorm kan bestaan. Het wordt

[1] zie lezing 115 'Kenmerken van bewustzijn: waarnemen, keuzes maken en liefhebben' en lezing 175 'Bewustzijn'
[2] zie lezing 113 'Identificatie met jezelf' (Noot vertaler)

zelfs met het brein geassocieerd dat dan de exclusieve verschijningsvorm van bewustzijn zou zijn. Dat is niet juist. Bewustzijn heeft geen vaste vorm nodig. leder deeltje van de materie bevat bewustzijn. Het is alleen zo dat in onbezielde materie bewustzijn versteend is - net zoals in onbezielde voorwerpen de energie versteend is. Bewustzijn en energie zijn niet hetzelfde maar ze zijn onderling afhankelijke aspecten van de manifestatie van leven[1].

Naarmate de evolutie voortschrijdt, vermindert deze verstening en gaan bewustzijn en energie steeds meer vibreren en bewegen. Bewustzijn neemt toe in bewustheid en energie krijgt een steeds grotere scheppingskracht om te bewegen, te bouwen en vorm te geven.

Bewustzijn heeft zich door middel van processen die voor de mens niet zijn te bevatten opgedeeld waardoor aspecten van bewustzijn in het universum zijn gaan 'rondzweven', als ik deze uitdrukking mag gebruiken. Iedere eigenschap die de mens kent, iedere houding, ieder persoonlijkheidsaspect is één van de vele manifestaties van bewustzijn. Iedere bewustzijnsmanifestatie die nog geen deel van het geheel uitmaakt, moet tot onderdeel van het harmonische geheel worden gemaakt en daarmee worden verenigd. Wat ik hier probeer over te brengen vereist een sprong van je verbeelding. Kun je je voor een ogenblik voorstellen dat veel eigenschappen die je kent en die je altijd met een persoon hebt geassocieerd (alsof ze alleen maar *via* een mens zouden bestaan) niet een deel van die persoon op zich zijn maar vrij zwevende deeltjes van het alomvattende bewustzijn, ongeacht of het goede, slechte of ogenschijnlijk neutrale eigenschappen zijn? (In werkelijkheid zijn er geen neutrale eigenschappen). Neem bijvoorbeeld liefde of doorzettingsvermogen, traagheid, luiheid (waarover ik nog eens een aparte lezing[2] zal geven want dat is belangrijker dan het lijkt), ongeduld, vriendelijkheid, koppigheid of kwaadsprekerij: wát de eigenschappen ook zijn, ze moeten in een persoonlijkheid worden belichaamd. Alleen dan kunnen zuivering, harmonisering en verrijking van het zichzelf manifesterende bewustzijn plaatsvinden en dat brengt weer het evolutieproces teweeg waarin de afgescheiden deeltjes van bewustzijn worden verenigd.

Het is van belang op te merken dat de disharmonische, destructieve

[1] zie lezing 217 'Energie en bewustzijn'

[2] lezing 190 'Het belang van het ervaren van alle gevoelens, waaronder angst; de dynamiek van luiheid' (Noot vertaler)

aspecten van bewustzijn altijd afgescheiden blijven; onbelichaamd kunnen ze niet worden verenigd en geïntegreerd. Hier heb je geen sprong in je verbeelding voor nodig. Iedereen die dit proces in zichzelf waarneemt, kan de waarheid hiervan gemakkelijk herkennen. De positieve eigenschappen, de constructieve bewustzijnsaspecten vormen altijd een harmonisch deel van het geheel en verrijken op die manier alle andere eigenschappen en verruimen het bewustzijn in zijn totaliteit. Het is voor mij vrijwel onmogelijk om de volledige werkelijkheid van deze ideeën over te brengen want de menselijke taal is veel te beperkt. Aan de andere kant is het niet mijn bedoeling een abstracte lezing te geven die jullie niet praktisch kunnen gebruiken. Ik kom zo meteen met heel persoonlijke en praktische toepassingen van deze nieuwe manier van kijken naar bewustzijn.

leder aspect van bewustzijn heeft eigen kenmerken, een eigen trillingsbeweging, een eigen trillingsfrequentie, een eigen uitstraling, een eigen kleur en geur, een eigen toon en vele andere zintuiglijke uitdrukkingsvormen waarvan de mens in zijn huidige staat van ontwikkeling niets weet. De zintuigen die in de spirituele werkelijkheid bestaan, overtreffen in verregaande mate het bekende spectrum van zintuigen zoals dat door de mens wordt waargenomen; er zijn oneindig veel meer kleuren, tonen, geuren enzovoort.

De mens is een conglomeraat, een samenvoeging van aspecten van bewustzijn. Sommige ervan zijn al gezuiverd; andere zijn altijd zuiver geweest en vormen dus een integraal deel van de individualiteit dat niet langer afgescheiden en dus disharmonisch is. Deze zuivere aspecten vormen een geïntegreerd geheel. Andere aspecten zijn negatief, destructief en zijn daarom afgesplitst. Je kunt ze vergelijken met aanhangsels. *Het is de taak van ieder mens om in iedere incarnatie verschillende van deze afgescheiden aspecten van bewustzijn bij elkaar te brengen, te verenigen en te assimileren*. Als je echt probeert te begrijpen wat ik hier zeg, kom je er misschien achter dat dit een nieuwe manier is om het menselijk bestaan te verklaren. Dit geldt natuurlijk niet alleen voor het niveau van *menselijk* bewustzijn maar ook voor de hoger ontwikkelde bewustzijnsstaten – alleen is die worsteling dan niet zo hevig of pijnlijk. De toegenomen bewustheid in de hogere staten vergemakkelijkt het samenvoegingproces aanzienlijk. De hachelijke situatie waarin de mens zich bevindt, is het resultaat van gebrek aan inzicht in wat er aan de hand is, blindheid waarmee hij in zijn eigen worsteling om één te worden is verwikkeld en zijn

opzettelijke poging om deze blindheid voort te laten duren.

Voor zover er strijd en spanning in een ‘personificatie’ bestaan hebben de verschillende aspecten van bewustzijn ruzie met elkaar. De moeilijkheden wijzen erop dat de entiteit zich niet van de betekenis van de strijd bewust is en dat hij zich met een of meer van deze aspecten probeert te identificeren zonder te weten welke of wat het echte zelf is. Waar kan het echte zelf gelokaliseerd worden? Wat is het? Hoe kan het in het doolhof van tweedracht worden gevonden? Ben je het beste van jezelf of ben je het slechtste van jezelf? Of ben je een van die vele aspecten ertussenin? Ben je je meedogenloos strenge geweten dat jou vernietigt vanwege je negatieve trekken? Of ben je de destructieve duivel? Is je boosheid op die duivel een uiting van je beste deel, of is dat juist de *ontkenning* van die duivel? Die houding lijkt inderdaad heel hoogstaand en gewetensvol, maar is hij dat werkelijk?

Of je het nu weet of niet, innerlijk ben je voortdurend aan het worstelen en zoeken. Hoe bewuster de strijd, hoe beter, uiteraard. We moeten nu proberen een antwoord op deze vragen te vinden door dit probleem onze volle aandacht te geven. Op ieder pad van zelfontwikkeling zul je vroeg of laat deze vragen, het diepgaande probleem van de eigen identiteit onder ogen moeten durven zien.

Het je identificeren met een van de bovengenoemde aspecten is een menselijke vervorming. Je bent noch je negatieve trekken, noch je zelf-bestraffende geweten - je bent zelfs niet je positieve eigenschappen. Maar je bent erin geslaagd deze positieve eigenschappen met de volheid van je wezen te integreren. Dit betekent evenwel niet dat je ze gelijk kunt stellen met wie je bent. Het is juister om te zeggen dat je datgene bent wat dit voor elkaar kreeg, wat deze integratie tot stand bracht, datgene wat koos, besliste en handelde, dacht en wilde, en zodoende in zich kon opnemen wat tot dan toe een aanhangsel met de eigen tegenstrijdige gerichtheden en uitdrukkingen was. Zoals je uit je eigen padwerk weet, heeft elk aspect van het zelf zijn eigen wil. Zolang je blind in de strijd bent verwikkeld en er daarom in bent onder-gedompeld word je door de eigen wil van de verschillende aspecten van jezelf beheerst omdat het zelf dat voor een andere richting kan kiezen zijn kracht nog niet heeft gevonden. Deze blinde betrokkenheid maakt de mens tot slaaf en verlamt zijn scheppende energie. Dit leidt als gevolg van een gebrek aan zelfgevoel tot wanhoop.
Als de persoonlijkheid blindelings gelooft dat het zijn eigen negativiteit

en destructieve kanten zijn, raakt hij in een bijzonder soort innerlijke strijd gevangen. Aan de ene kant zal er als reactie zelfvernietiging, zelfbestraffing en een hevige zelfhaat zijn omdat uitsluitend het negatieve deel als het zelf wordt waargenomen. Aan de andere kant, hoe kan de persoonlijkheid deze eigenschappen echt willen opgeven of zelfs volledig onder ogen zien en onderzoeken als hij gelooft dat dit de enige werkelijkheid van het zelf is. De persoon wordt heen en weer geslingerd tussen 'Ik moet blijven zoals ik ben, niet anders en niet beter want dit is mijn enige werkelijkheid en ik wil niet ophouden te bestaan' en 'Ik ben zo afschuwelijk, zo slecht, zo verachtelijk dat ik geen recht van bestaan heb en mezelf moet straffen tot ik niet meer besta'.

Dit conflict is - als je er echt in gelooft - te pijnlijk om onder ogen te zien zodat het hele onderwerp als het ware opzij wordt geschoven en wordt toegedekt. Dan ga je een schijnleven met voorwendsels leiden en wordt je gevoel van identiteit en van echt bestaan ook schijn. Je strijdt dan tegen het laten zien, laat staan het opgeven van de voorwendsels want het enige alternatief voor de voorwendsels is de hier boven genoemde strijd. Geen wonder dat mensen zo veel weerstand hebben! Maar toch, wat een verspilling, want niets hiervan is gebaseerd op werkelijkheid. Er is een waar zelf dat noch met de negatieve aspecten, noch met de onvermurwbare zelfvernietiging, noch met de voorwendsels die het allemaal bedekken samenvalt. En het gaat ons om het vinden van dit ware zelf.

Voordat het universele zelf zich volledig in je kan manifesteren, is er op dit moment al een aspect dat beschikbaar is en dat direct ingezet kan worden. Dit aspect is je bewuste zelf zoals het nu op zijn best is. Dit bewuste zelf is slechts een beperkte manifestatie van je spirituele wezen maar het is echt jou - het is het ‘ik’ dat je nodig hebt om orde in al je verwarring te scheppen. Dit nu al manifeste bewustzijn bestaat in veel gebieden van je leven en je vindt het heel vanzelfsprekend. Maar je hebt het nog niet betrokken bij dit conflictgebied waarin je doorgaat met je blindelings te laten beheersen door je onjuiste identificatie of beter gezegd door de gevolgen ervan.

Het ‘ik’ dat bijvoorbeeld in staat is te besluiten om dit conflict onder ogen te zien en de verschillende uitingsvormen ervan waar te nemen, is het zelf waarmee je je gerust en op een reële manier kunt identificeren. *Naarmate de persoonlijkheid ontwaakt en bewustzijn van zichzelf verkrijgt, kan hij zulke besluiten nemen en zulke keuzes maken. En*

omgekeerd: in de mate waarin zulke keuzes worden gemaakt en besluiten worden genomen ontwaakt het bewustzijn en verruimt het zich. Dit direct beschikbare bewustzijn waar ieder mens over beschikt, wordt in de situaties waarin hij het meeste lijdt en zijn grootste conflicten heeft gewoonlijk niet volledig door hem benut. De reikwijdte van de kracht van dit 'ik' wordt niet benut voor de strijd waar we het over hebben. Zodra de entiteit dit wel systematisch gaat doen, treedt er een grote verandering op. Op zo'n punt wordt een nieuw ontwikkelingsstadium bereikt.

In de mate waarin het bewuste zelf zijn reeds aanwezige kennis van de waarheid, zijn reeds aanwezige kracht om zijn goede wil in daden om te zetten gebruikt en zijn reeds aanwezige vermogen inzet om positief, toegewijd, waarachtig, moedig en volhardend in de betreffende strijd te zijn, om zijn houding ten aanzien van het probleem te bepalen, precies in die mate verruimt het bewustzijn zich en wordt het steeds meer doortrokken van het spirituele bewustzijn. *Het spirituele bewustzijn kan zich niet manifesteren zolang iemand bij het leiden van zijn leven zijn reeds aanwezige bewustzijn niet volledig gebruikt.* Door het te gebruiken wellen uit de diepte van de persoon nieuwe inspiratie, nieuwe werelden van visie en begrip, van diepgaande wijsheid en ervaring op. Maar zolang iemand de weg van de minste weerstand blijft volgen en zich blindelings laat meevoeren, zolang hij zich niet bezig houdt met het vinden van zijn ware identiteit en zich blindelings met een pseudobestaan tevreden stelt, zolang hij uit sleur een oud spoor van gebruikelijke reacties en defensieve verklaringen blijft volgen, zolang hij zich overgeeft aan dwangmatig denken, aan hopeloze, negatieve vicieuze cirkels - zo lang maakt hij geen volledig gebruik van het bewustzijn van het zelf zoals het nu in hem aanwezig is. Dit heeft tot gevolg dat het bewustzijn zich onmogelijk kan verruimen, en het noch de negatieve aspecten - waarmee het zich ten onrechte identificeert – kan transformeren en bij elkaar kan brengen, noch diepere aspecten van het spirituele zelf kan inbrengen. Zolang het waardevolle dat nu aanwezig is niet ten volle wordt benut, kan het nieuwe dat van waarde is onmogelijk worden verwerkelijkt. Dit is een levenswet die op alle zijnsniveaus van toepassing is. Het is heel belangrijk dat jullie dit begrijpen, vrienden.

Als je je met één aspect of met een groep aspecten identificeert en gelooft dat jij die aspecten *bent,* dan raak je erin ondergedompeld. In de begintijd toen ik deze lezingen begon te geven, gebruikte ik de termen

‘hoger zelf’, ‘lager zelf’ en ‘masker’. Dat zijn heel globale termen, die natuurlijk veel onderverdelingen en variaties omvatten. Ze vormen een geschikt referentiekader waarbij je bepaalde aspecten in een van de drie basiscategorieën kunt onderbrengen.

De oprechte wil om het goede te doen is uiteraard een uitdrukking van het hogere zelf. Er is evenwel nog een andere wil om het goede te doen die er gemakkelijk mee verward kan worden maar die absoluut niet hetzelfde is. Dat is het goed willen zijn om goed te lijken, om de ‘lagere’ aspecten te ontkennen omdat de strijd met het bewust bepalende en kiezende zelf niet is aangegaan. De demonische, destructieve aspecten zijn onmiskenbaar een uitdrukking van het lagere zelf. Maar het geweldige schuldgevoel dat deze destructieve aspecten met totale vernietiging afstraft, is *niet* een uitdrukking van het hogere zelf hoewel het zich makkelijk als zodanig voor zal doen. Dit schuldgevoel is in feite destructiever dan de destructiviteit zelf. Het komt geheel voort uit de onjuiste identificatie met het zelf die ik eerder noemde. Als je gelooft dat jij je duivel *bent,* dan lijk je geen andere keus te hebben dan jezelf te vernietigen - maar omdat je bang bent voor vernietiging houd je vast aan die duivel. *Maar als je de duivel alleen maar waarneemt, dan kun je je gaan identificeren met dat wat waarneemt.*

Vergeet nooit dat geen van jullie geheel en al in deze strijd is verwikkeld. Als dat zo was zou je er namelijk met geen mogelijkheid uit kunnen komen. Er zijn veel aspecten van je wezen waar je de kracht van je creatieve denkprocessen wel gebruikt, waar je je geest verruimt en op die manier productief bezig bent. Maar we zijn nu met onze aandacht bij die gebieden waarin je niet verruimend en productief bent.

Zolang de mens zijn destructieve aspecten niet kan herkennen of liever gezegd niet *wil* herkennen, moet hij erin verloren raken. Daarom kan hij zich onmogelijk met zijn ware zelf identificeren. Zoals ik eerder zei wijst het niet-waarnemen en niet-herkennen van de destructieve elementen erop dat je gelooft dat je de destructiviteit *bent.* Hoewel het verlangen om de destructieve aspecten te verbergen destructiever is dan wat je verbergt, wijst dat verlangen er ook op dat je bevrijd wilt zijn van destructiviteit. Het verlangen om destructiviteit te verbergen is dus een misplaatste en verkeerd begrepen boodschap van het hogere zelf. Het komt door een verkeerde toepassing en interpretatie van het verlangen van het spirituele zelf. Ontkenning van de destructieve aspecten – ik herhaal het nog eens – leidt tot een vernietigende strijd

tegen de eigen identiteit. Laten we nu verder bespreken hoe je het bewuste zelf beter kunt activeren en gebruiken zodat het zich kan verruimen, zodat je zelf zodanig ruimte voor het spirituele bewustzijn kunt maken dat dat het bewuste zelf kan doordringen.

Al mijn vrienden op dit pad die toegewijd en gewetensvol hebben gewerkt om hun maskers af te leggen, hun afweermechanismen op te geven, hun weerstand tegen het toegeven van schijnbaar beschamende fouten te overwinnen, hebben ervaren hoe het erkennen van de negatieve trekken een nieuwe vrijheid schept. Hoe komt dat? Het voor de hand liggende antwoord is natuurlijk dat het blote feit dat je de moed en eerlijkheid hebt om iets te erkennen op zich zelf opluchting en een bevrijdend gevoel geeft. Maar de vrijheid komt door iets dat verder gaat dan deze moed en eerlijkheid, vrienden. De oorzaak van de bevrijding is dat door de daad van het erkennen van negatieve trekken er een subtiele en toch duidelijke verschuiving in de identificatie plaatsvindt. Vóór zo'n moment van erkenning was je blind voor je destructieve aspecten of sommige ervan, wat erop wijst dat je toen geloofde dat jij die aspecten was. Door je identificatie met trekken die voor jou onaanvaardbaar waren, kon je het je daarom niet veroorloven ze te erkennen. Maar op het moment waarop je het tot nog toe onaanvaardbare erkent, stop je ermee dat onaanvaardbare te zijn en jezelf er mee te identificeren. *Je vereenzelvigt je dan met datgene in je wat in staat is het toe te geven, datgene wat het besluit neemt het te erkennen*.

Doordat je de aspecten van jezelf die je haat niet toegeeft, ben je blind voor ze, en op die manier hulpeloos aan ze overgeleverd. Maar zodra je ze erkent neemt iets in je het over dat er ook iets aan kan doen, zelfs al is dat aanvankelijk niet meer dan het waar te nemen en te tasten naar een helderder zicht op de onderliggende dynamiek. Je schept een volledig andere situatie als je de lelijke trekken identificeert in plaats van dat je je *ermee* identificeert. *Op het moment dat je ze identificeert, houd je op met ze geïdentificeerd te zijn.* Vandaar dat het zo bevrijdend is het slechtste in je persoonlijkheid te erkennen, na de strijd te zijn aangegaan met de altijd aanwezige weerstand tegen die erkenning. Dat erkennen zal zelfs makkelijker worden als je een duidelijk onderscheid kunt maken tussen de aspecten van je waar je een afkeer van hebt en het idee dat jij die aspecten zou zijn.

Op het moment dat jij de destructieve aspecten onderkent, ze

waarneemt, benoemt en observeert, is datgene wat dit doet het zelf waarmee je je terecht en reëel kunt vereenzelvigen. Dit zelf is in staat om een keus te maken uit vele mogelijkheden - allereerst dat wat je nu doet: waarnemen, benoemen, enzovoort. Als je ervoor kiest om dit te doen, hoef je jezelf niet meer zo genadeloos met je zelfhaat te achtervolgen. Maar zolang je dit zeer belangrijke proces van je identificeren met datgene in je wat kan waarnemen, benoemen en kiezen niet aangaat, schijnt er geen andere mogelijkheid te zijn dan jezelf te haten en te veroordelen. Het is wel mogelijk om in een geest van waarheid iets in je negatief te beoordelen, maar het maakt een hemelsbreed verschil of je gelooft dat je alleen maar dat bent wat je beoordeelt, of dat je weet dat je uiteindelijke werkelijkheid meer overeenkomt met dat deel dat destructiviteit erkent en dat voor iets anders kan kiezen.

De houding tegenover jezelf zal heel anders zijn als je beseft dat het de taak van een menselijke entiteit is om negatieve aspecten met zich mee te dragen met als doel ze te integreren en samen te voegen. Dit besef maakt je oprecht zonder te hoeven wanhopen. Als je bedenkt dat je een belangrijke taak op je neemt in het belang van de evolutie zal het je zelfrespect geven. Wanneer je dit leven binnengaat, breng je negatieve aspecten met je mee om ze te integreren. Er bestaan bepaalde zinvolle wetten die bepalen welke aspecten jij met je meebrengt maar daar kunnen we nu niet verder op ingaan. Ieder mens vervult een reusachtige taak in het universele stelsel van de evolutie. Een entiteit die laten we zeggen niet aanbiedt om zo'n taak te vervullen mag dan misschien heel vrij, gezuiverd, ontwikkeld en harmonisch zijn maar die draagt niet bij aan de evolutie, wat ieder van jullie hier wél doet. Deze gekozen taak geeft je een grote waardigheid. Deze waardigheid is veel belangrijker dan het tijdelijke lijden dat voortkomt uit het niet weten wie je bent. Vergeet nooit dat je niet je lelijke eigenschappen bént. Maar er is een verschil tussen het volkomen negeren van die eigenschappen en het besef dat je die eigenschappen niet bent. Het is een van die subtiele schijnbare tegenspraken die zo vaak voorkomen wanneer het over de gebieden gaat die voorbij de dualiteit en dichter bij de uiteindelijke werkelijkheid liggen. Het is noodzakelijk de lelijke aspecten als een deel van je te erkennen en er verantwoordelijkheid voor te nemen voordat je echt kunt begrijpen dat je die aspecten niet *bent*. Het is mogelijk verantwoordelijk voor ze te zijn zonder te geloven dat ze je enige werkelijkheid vormen. Alleen als je de verantwoordelijkheid voor ze neemt, kun je tot het wonderlijke besef

komen dat je ze niet bent maar dat je alleen maar iets met je meedraagt waar je met een bepaald doel verantwoordelijkheid voor hebt genomen. Alleen dan kun je tot de volgende stap komen: het integreren.

Samenvattend zijn er de volgende stappen of fases of stadia:

- De sfeer van halfslaap waarin je niet weet wie je bent en waarin je blindelings vecht tegen dat wat je in jezelf haat - bewust, halfbewust of onbewust.

- Het eerste stadium van ontwaken waarin je datgene waar je niet van houdt kunt waarnemen, benoemen en erkennen, waarin je voelt dat dit *een aspect van je is* en niet de verborgen uiteindelijke waarheid omtrent jou.

- Het besef dat het 'ik' datgene is wat waarneemt, confronteert, enzovoort. Ditzelfde 'ik' kan maatregelen en besluiten nemen en nieuwe keuzes maken. Het kan uitzien naar nieuwe richtingen, naar mogelijkheden die het tot nog toe voor onmogelijk hield - en dit niet door tovenarij maar door houdingen 'uit te proberen' die het tevoren helemaal niet in aanmerking nam en waar het niets van wilde weten. Dit 'ik' kan bijvoorbeeld besluiten om zichzelf te accepteren zonder een gevoel voor verhoudingen te verliezen, om nieuwe mogelijkheden te proberen en van vergissingen en mislukkingen te leren, om niet op te geven wanneer succes aanvankelijk uitblijft. Dit 'ik' kan ervoor kiezen vertrouwen te stellen in sluimerende mogelijkheden die zich alleen kunnen manifesteren als deze nieuwe houding door het bewustzijn wordt aangenomen en kan er voor kiezen zo'n nieuwe houding, waar het bewustzijn rijp voor is, ook daadwerkelijk aan te nemen. Dit alles kan leiden tot:

- een uiteindelijke verbinding met en inzicht in de tevoren gehate en genegeerde aspecten waardoor ze kunnen oplossen en integreren. Dit gebeurt tegelijk met het voortdurend verruimen van het bewustzijn dat steeds meer de zich nu verder ontvouwende spirituele werkelijkheid in zich opneemt. Dit is het zuiveringsproces.

Naarmate een leven op een dergelijke manier wordt geleid, is bewustzijn - het gehele bewustzijn dat alles doordringt - minder opgesplitst in kleine deeltjes en meer verenigd. Als je tot je door laat dringen wat ik hier zeg, zul je verschillende belangrijke dingen

begrijpen. Allereerst het enorm grote belang van het herkennen van vervormde, demonische trekken. Je zult er volledig verantwoordelijkheid voor nemen en op die manier, hoe paradoxaal dat ook klinkt, jezelf van je identificatie met die aspecten bevrijden. Je zult volledig beseffen dat jij jij bent en dat die aspecten slechts aanhangsels zijn die je in jezelf kunt opnemen naarmate je ze oplost. Dat wil zeggen dat hun basisenergie en hun niet vervormde aard deel van het bewustzijn kunnen worden dat jij manifesteert.

Dit is de eerste stap naar ware identificatie met het zelf: je bent dat wat waarneemt, en niet dat wat waargenomen wordt. Zo wordt het heel goed mogelijk voor je om, hoe onplezierig een aspect van je ook is, ermee om te gaan, het te accepteren, te onderzoeken, ermee te werken en je er niet langer door te laten afschrikken. Het vermogen om te observeren en te beoordelen, iets op te merken en de betekenis ervan te bepalen, en als laatste maar daarom niet minder belangrijk om te beslissen wat de best mogelijke manier is om met dat wat je hebt waargenomen om te gaan, *dát is de wezenlijke kracht van je echte zelf, zoals het nu al bestaat*. Vrij zijn, je bevrijden, het vinden en kennen van het zelf zijn de eerste stappen naar het realiseren van het grotere bewustzijn, het universele, goddelijke bewustzijn in je. Zolang je deze stappen niet zet, blijft het diepere spirituele bewustzijn een principe, een theorie - een mogelijkheid die alleen in de toekomst verwezenlijkt kan worden. Je kunt met je verstand in een spiritueel bewustzijn geloven maar je kunt niet te weten komen of het echt bestaat als je het bewustzijn dat je nu al tot je beschikking hebt, ongebruikt laat en niet ten volle inzet om je zogenaamde problemen aan te pakken. Alleen als je door de vier fasen die ik in deze lezing schetste, heengaat en ze doorwerkt, kan je bewuste geest zich voldoende verruimen om toe te laten wat zich tot nu toe niet kon manifesteren: wijsheid, waarheid, liefde, energie, het vermogen om te voelen en om pijnlijke tegenstrijdigheden te overstijgen. Dat alles zal je leven verrijken en het vreugdevoller en plezieriger maken.

Op het moment dat de identificatie met het zelf plaatsvindt, verdwijnt een diepe en schijnbaar bodemloze angst van de menselijke ziel. Deze angst ervaar je vaak niet bewust. Pas op de drempel van deze fasen die ik hierboven beschreef, tijdens de overgang van je-verloren-voelen, blind zijn en niet weten wat of wie je bent naar de eerste vage momenten van echte identificatie met jezelf word je je bewust van een panische angst. Dit is een overgangsperiode die een paar weken kan

duren maar ook vele incarnaties. Je kunt die angst voor jezelf verbergen of hem onder ogen zien. Hoe meer je hem onder ogen ziet, hoe eerder je er vrij van wordt. Met verbergen win je niets want de panische angst zal zijn onuitwisbare sporen in je leven achterlaten en deze sporen zijn absoluut niet minder pijnlijk of beknellend dan het feitelijke ervaren van die angst - integendeel.

Die angst is er alleen omdat je niet beseft dat er achter hetgeen je haat een werkelijke 'jij' is. Door deze angst blijf je aarzelen om vast te stellen wat je haat. Zolang je de moed mist om uit te zoeken of je angst al of niet gerechtvaardigd is, kun je er niet achter komen dat hij ongegrond is en dat je heel veel meer bent dan wat je vreest te zijn. De mens staat dikwijls op het punt om deze stap te willen zetten maar omdat dit punt aanvoelt als de rand van een afgrond, aarzelt hij en gaat dan door met zijn pseudoleven. Als hij dit niet aanpakt, blijft de angst in zijn ziel. De angst wordt dan ontkend en verdrongen en deze verdrongen angst heeft nog meer schadelijk effecten op de persoon die steeds verder van zijn ware kern vervreemd raakt.

Wanneer je eindelijk echt besluit om met een totale inzet deze kloof te gaan overbruggen, verdwijnt de angst. Je beseft dan dat je te weten kunt komen wie je bent en dat het leven vol, rijk, zonder beperkingen en oneindig is. Op het moment dat je ervaart dat jij datgene bent wat waarneemt en niet wat waargenomen wordt, valt de noodzaak weg om jezelf de grond in te boren of om alleen maar als een bedrieglijk masker, als de boosaardige duivel of een kleinzielige egoïst door het leven te gaan. Identificatie met jezelf doet dus de angst voor vernietiging verdwijnen; niet alleen angst voor de dood maar voor vernietiging. Dat is iets anders, zoals jullie allemaal misschien kunnen aanvoelen.

We keren nu opnieuw terug naar het bewustzijn zoals dat nu al, op dit moment in je bestaat. Het is nu in een toestand waarin het het zelf of een aspect van het zelf kan waarnemen en erkennen. Dat wat waarneemt heeft, zoals ik al zei, vele keuzemogelijkheden. Je houding tegenover je demonische, onontwikkelde, ongewenste eigenschappen is de sleutel tot verruiming van je bewustzijn. Je hoort tegenwoordig zo veel over het begrip bewustzijnsverruiming. Er wordt vaak gedacht dat dit een magisch proces is dat plotseling plaatsvindt. Dat is niet zo. Om waarachtig spiritueel bewustzijn te bereiken is het nodig om eerst aandacht aan het materiaal in je te besteden dat je nog niet volledig

hebt gebruikt en dat je ook nu nog niet ten volle gebruikt. leder moment van depressie of angst, iedere houding van je hopeloos voelen of een andere negativiteit in een bepaalde situatie houdt de mogelijkheid in om een andere keuze te maken. Maar het vereist een innerlijke wilsdaad van jouw kant om krachten die nu in je sluimeren te doen ontwaken en te activeren. Wanneer de reeds beschikbare mogelijkheden worden gebruikt, zal een veel grotere kracht van het spiritueel bewustzijn zich geleidelijk en organisch ontvouwen.

Mensen doen vaak allerlei spirituele oefeningen en verwachten dan een wonderbaarlijke manifestatie van het grotere bewustzijn terwijl hun direct beschikbare geest en gedachtekracht in dezelfde sleur van negatieve houdingen, gevoelens, gedachten en opvattingen gevangen zit. Zij zullen onvermijdelijk teleurgesteld raken of waanideeën krijgen. Geen oefeningen of inspanningen en geen hoop op genade als tussenkomst van buitenaf kunnen je een echt besef van je spirituele zelf of van authentieke uitingen daarvan geven.

De creatieve energie die inherent aan gedachten en denkprocessen is, wordt door de meeste mensen totaal onderschat. Daardoor worden de vele mogelijkheden om het leven te scheppen en te herscheppen verwaarloosd. Gebruik maken van deze scheppingskracht is een uitdagende en fascinerende onderneming. Je kunt van nu af aan de verborgen lagen van je bewuste geest gaan onderzoeken om nieuwe, betere, creatievere manieren te vinden om met moeilijkheden om te gaan en realistischere en constructievere manieren om te reageren. Je hoeft niet te reageren zoals je tot nu toe doet. Je hebt veel alternatieven tot je beschikking, veel mogelijkheden om je gedachten, je denkprocessen en je manier van reageren op een nieuw doel te richten. In de mate waarin de juiste identificatie nog niet heeft plaatsgevonden en je je op een of ander gebied in jezelf nog heimelijk identificeert met dat wat je het meest in jezelf haat en daardoor ook weigert in jezelf te zien, in die mate kan je bewustzijn ook geen gebruik van zijn keuzes en mogelijkheden maken.

Als je jezelf gaat afvragen: ‘Hoe zal ik me opstellen ten opzichte van wat ik nu in mezelf waarneem en wat ik niet prettig vind?’ heb je een van de belangrijkste ontdekkingen in de huidige fase van je ontwikkeling gedaan. Deze ontdekking vereist geen onderbewuste doorbraak van het diepere spirituele zelf. Het betekent alleen maar dat je datgene gebruikt wat je door een ontwikkeling van eeuwen en

duizenden jaren tot je beschikking hebt gekregen.

Wat kun je nu bijvoorbeeld als houding kiezen bij het waarnemen van ontzettend destructieve houdingen en intenties in jezelf?

- Je kunt ervoor kiezen om je er totaal verslagen en wanhopig door te voelen. Deze houding heb je tot nog toe aangenomen, ook al was je het je niet bewust. Je kunt ervoor kiezen om te denken dat het onmogelijk is om ooit anders te worden en dat er niets anders voor je op zit dan zo te blijven.

- Je kunt ook voor de gedachte kiezen dat jij de kracht hebt om een onmiddellijke en drastische verandering door te voeren. Die houding is niet beter dan de vorige, eenvoudigweg omdat ze niet op de werkelijkheid is gebaseerd. Daarom leidt zij onvermijdelijk tot teleurstelling en vandaar tot een negativiteit die nog meer gerechtvaardigd lijkt dan voorheen. Onrealistische wanhoop en onrealistische, magische hoop zijn de twee polen van een slingerbeweging die tot een vicieuze cirkel leiden.

- Maar heb je geen andere keuzes tot je beschikking? Is het niet mogelijk om met je denken, zoals dat nu is, je anders op te stellen? Bijvoorbeeld door te zeggen: ‘Het is erg waarschijnlijk en het ligt voor de hand dat ik het weer zal vergeten en dat ik opnieuw in mijn oude blindheid en geconditioneerde reflexen verval maar daar hoef ik me niet door te laten weerhouden. Ik zal opnieuw moeten vechten en telkens weer moeten zoeken om mijn sleutel te vinden. Maar ik *zal* het doen, ik *kan* het en ik kan daardoor geleidelijk nieuwe kracht opbouwen en nieuwe energiebronnen vinden. Ik laat me niet afschrikken door het feit dat het maken van een mooi bouwwerk geduld vereist. Ik zal niet zo kinderlijk zijn om te verwachten dat dit zo maar ineens gebeurt. Ik wil verandering en ik zal al mijn krachten ervoor inzetten maar ik zal geduldig en realistisch zijn. Ik wil me graag door de spirituele krachten in mij laten leiden maar als ik die leiding nu nog niet kan opmerken omdat in het begin van deze onderneming mijn energie nog te compact en mijn bewustzijn nog niet helder genoeg is, zal ik vol vertrouwen blijven wachten. Ik wil aan het avontuur van het leven het beste geven dat ik heb. Dat beste wil ik investeren en dat houdt in dat ik het geduld opbreng om langzaam op te bouwen en geleidelijk bewustzijn en waarneming te ontwikkelen. Ik wil telkens opnieuw proberen dat wat ik niet prettig vind onder ogen te zien, waar

te nemen, te benoemen en te identificeren zonder mezelf *ermee* te identificeren. Ik wil naar nieuwe wegen zoeken om het allemaal te begrijpen zodat ik mijn negativiteit tenslotte zal ontgroeien.'

Je kunt zo'n houding aannemen. Het is geen toverij. Het is een keuze die je direct kunt maken. Je kunt hier vanavond weggaan met de houding van 'ik zal liever waarnemen en benoemen wat ik tot nu toe niet wilde zien en benoemen dan erin ondergedompeld te zijn'. In alle mogelijke dilemma's en moeilijke situaties bestaat de mogelijkheid om voor deze en andere houdingen te kiezen.

Er is kennis in je die je in verband kunt brengen met en kunt betrekken op dat wat je waarneemt. Als je gebruik van deze beschikbare kennis maakt en de hier aanbevolen houding aanneemt, vergroot je zowel die kennis alsook de reikwijdte van je houdingen en je gevoelens. Hoe meer je dit doet, des te zekerder kun je ervan zijn dat het oneindig veel grotere, onbegrensde bewustzijn van het nu nog sluimerende spirituele zelf zich met je bewuste geest zal integreren zodat je je spirituele zelf zult zijn. Zoals ik al eerder heb verteld[1] gaat deze integratie het beste via een drievoudige dialoog: de dialoog tussen de bewuste geest en de demonische aspecten, tussen de bewuste geest en het goddelijke zelf en tussen het goddelijke zelf en het demonische zelf. In al deze dialogen wordt er van beide kanten om de beurt gesproken en geluisterd, zoals in ieder zinvol gesprek. Maar deze drievoudige dialoog vindt pas in een later ontwikkelingsstadium plaats. Daarom geldt dat hoe meer je jezelf op de manier zoals ik hier heb aanbevolen kunt zien en waarnemen, des te makkelijker het zal worden om de volgende sprong te maken - de verwezenlijking van je ware spirituele identiteit. Dan zul je werkelijk weten dat jij dit ongelooflijke, mooie, onbegrensde bewustzijn echt zelf bent en dat alle kracht in je is en dat je niets hebt te vrezen.

Vrienden, nogmaals, deze lezing vraagt er om met toewijding doorgewerkt te worden. Veel van de inhoud zul je niet meteen in je op kunnen nemen omdat het daarvoor te moeilijk is. Het vraagt niet alleen concentratie van je en het inzetten van je goede wil maar ook om met behulp van meditatie contact met de gebieden van de spirituele werkelijkheid en kracht te maken opdat je geholpen wordt om wat ik heb verteld in je op te nemen en toe te passen."

[1] In lezing 182 'Mediteren'; de gids komt er nog uitgebreider op terug in lezing 194 'Meditatie: de wetten ervan en verschillende benaderingen; een samenvatting' (Noot vertaler)

(Na de lezing volgden vragen en antwoorden, ook een wederzijdse uitwisseling van het zich verbinden met en het ontvangen van de zegenende kracht, zoals in een onlangs gegeven lezing werd beschreven. De eindzegening kon niet op de band worden opgenomen.)

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1971.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Self-Identification Determined through Stages of Consciousness'.
Vertaling in 1979 door Anna Bol; herzien in 1986 t.b.v. Padboek 1
onder redactie van Philip Renard en in 2009 door Paul Avis.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2010*